

Cseh Katalin

ÁLOMCSAPDA

Álmomban én nálad voltam
míg rád letem kóboroltam
bejártam a félvilágot
messze űzött a hiányod
aztán egyszer megláttalak
a csillagok is elsápadtak
párductestű felleg partján
ott ültél a csöndnek balján...

Voltam hajnal este lettem
szerelembe én úgy estem
mély verembe mély árokba
ott rekedtem egy álomba'...

FOKOZATOK

Félhomályos szűk kis terem
zsúfoltság levegőtlenység
szorongás verejtékezés
málladozó falak
hunyorgó ablakok
elvágyódó ajtó
a csönd harsonája
a nélküliség
a tétlenség
a tespedtség
a tehetetlenség
a lesben álló rettenet
a kítaszítottság
szív űrjén piruettező semmi...

Lehet-e kegyelmet venni?

ANYAHAJÓ

November volt szokatlanul meleg
mintha az örök nyár visszalopózott
volna a mulandóságba meg-megcsillant
a langyos pocsolókban...
Megszülettél újdonság voltál
gőgicséltél vagy éppen sírtál
bizonyosság a rácsos kiságyban
rendelkezésedre álltam
rendelkezésemre álltál
aztán a kiságyat kinőtted
kinőtél közben engem is
meg nem nevezett s ki nem mondott
sejtelmek köröznek fölöttünk
keringnek keringőznek forognak
néha-néha bennünk landolnak
hogyan nevezük meg
hogyan mondjuk ki őket
hiábavaló minden kísérlet...

Nyílt vizeken imbolygó kiságy
legénység nélkül az anyahajó

ISTEN-MAGÁNY

Isten bolyong valahol az űrben,
egyedül van, mindig egyedül,
csillag-tükörbe néz s megigazítja
absztrakt mintás nyakkendőjét.
Legyőzi mélységiszonyát,
majd a Föld felé fordul,
tekintetével hosszan követi
a türelmetlenül kapkodó halandókat...

Hazavonul a csöndességbe,
levetkőzik és nyugovóra tér.
Mielőtt álomba ringna, imát
mormol a magányos Isten,
ablakán belesnek idvezült lelkek,
s halk suhanással tovalebegnek...